

### **Tirsdag den 18.03.2008 – Luang Prabang (Laos).**

Der har været et meget kraftigt regnvejr i nat. På et tidspunkt røg strømmen i nogle sekunder, så aircondition stoppede.

Her til morgen præges hotellet af rengøring efter uvejret, så vi kan derfor ikke spise morgenmad i den normale udendørs restaurant, men vi skal over i deres indendørs på den anden side af gaden. Det virker ikke som om, at de 4-5 tjenere helt kan magte de 8-10 gæster, for der mangler bestik, tallerkner osv., og man får ikke alle de ting, som hører til morgenmaden. Til sidst må vi gå, for vi har en aftale med en bådfører kl. 9.

Vi finder hurtigt vor fører og sejler af sted op ad Mekong-floden i hans langbåd. Vejret er godt, og det er rimelig varmt nok 28-30 grader. Kort efter start lægger vi til ved en anden båd, der viser sig at være en flydende benzinstation, hvor standerne står inde på gulvet, og mor laver mad ved siden af, mens den lille dreng leger på dækket.

Turen går videre op ad Mekong. Vi skal sejle 25-30 km i alt hver vej. Det tager ca. 2 timer op ad floden men kun 1 time nedad på grund af strømmen.

Vi stopper ved landsbyen Ban Xang Hai, der selvfølgelig har et rimeligt stort tempel-kompleks, hvor der bor munke, men som ellers er specialiseret i produktion af vin og whisky, begge dele produceret på ris. Vinen prøvede vi aftenen før, og den kan ikke anbefales. Whiskyen er noget mere menneskelig men en anelse sprittet.

Efter at have kigget på tempel og sprutproduktion går turen videre til hulerne Pak Ou Caves, hvor der er tusindvis af Buddha-figurer i alle mulige størrelser, udformninger og aldre. Hulerne var indtil kongens fald i 1975 et mål for "pilgrimstur" i forbindelse med nytåret, hvor kongen var i spidsen for en storstilet sejlads derud.

Den nederste hule er rimelig lys, mens der i den øverste kræves en lommelygte, der meget belejligt kan lånes for 1 \$ (åbenbart en standardpris i Sydøstasien). Undervejs på de mange trapper op af klipperne kan der også købes drikkevarer, små fugle i bur mv.

Tilbage i båden går turen tilbage mod Luang Prabang. Vor bådfører spørger, om vi vil spise i en landsby eller have sen frokost i byen. Vi vælger sidstnævnte, da vi ikke er ret sultne.

Vel tilbage i byen efter en dejlig 5-timers tur på Mekong, finder vi en restaurant at spise frokost. Maden er ganske god, selv om vi ikke er helt sikre på, om den ene ret egentlig var det, som vi bestilte.

Vi går lidt rundt i byen og kommer blandt andet forbi et sted, hvor man kan købe bøger af en organisation, der støtter børnenes skolegang. De har to "grupper" af bøger. Den ene er direkte lærebøger, mens de andre er malebøger og lignende, der skal motivere de mindre til at komme i gang med at tegne og male, inden de begynder i skole.

De opfordre folk til at give bøgerne i stedet for penge, slik og lignende, som mange turister gør til de små børn, der tigger, sælger fugle osv. Alternativt kan man give bøgerne til lærere, lokale folk på hotellet eller lade organisationen dele dem ud i landsbyerne. Manglende skolegang er ikke et problem i selve Luang Prabang får vi at vide.

Bagefter gik vi til kongeslottet, men det var lukket om tirsdagen. Typisk os.

Så gik vi hjem og tog en times slapper, før det var badetid.

Efter at have hentet vort vasketøj, gik vi til den restaurant, hvor vi havde bestilt bord. Restauranten er ejet af den sidste konges datter (ex-prinsessen), og den er en af de mere eksklusive i byen.

Efter at have fået en drink i baren, sætter vi os til bords på balkonen med udsigt over hovedgaden, hvor aftenmarkedet er godt i gang. Vi bestiller en menu med 7-8 forskellige retter. En enkelt af dem er indeholder lige rigeligt nok chili til Susans smag, men ellers er det rigtig god mad. Undervejs er der lidt underholdning med levende Lao-musik, og lidt dans af en ca. 10-årig pige.

Efter maden går vi en tur langs aftenmarkedet, der nok er ca. 800 meter langt med boder på begge fortove samt to rækker boder på kørebanen. Men det er stort set det samme de sælger med enkelte variationer.

Nogle vesterlandske hippier har også stillet sig op med en "bod", hvor de sælger jødeharper og jonglerer. Der er utrolig mange 68'ere, der er blevet glemt her i Luang Prabang.